

«La gent de muntanya és igual a Suïssa, que a Itàlia, que al Pallars»

Conversem amb l'Iñaki Marion, un jove metge de Sort que s'ha especialitzat en psiquiatria infantil a Suïssa, on viu i treballa

L'Iñaki Marion i Morón (Sort, 1989) va estudiar Medicina a la Universitat de Lleida. Al juliol del 2005 va decidir anar a Ginebra a especialitzar-se en psiquiatria. Ara viu a Lausana, una ciutat situada a 60 kilòmetres de la capital de Suïssa, i treballa en un hospital com a psiquiatra infantil.

En què consisteix la teva feina com a psiquiatra infantil?

La meva feina consisteix en ajudar els nens, els pares i les mares que tenen dificultats molt variables. Poden ser, per exemple, trastorns de la son o de l'alimentació, o també del desenvolupament, com l'autisme. També m'he trobat casos de situacions amb famílies que maltracten els seus fills, i de vegades fins i tot abusos sexuals.

Ha de ser dur trobar-se en aquestes situacions.

Sí, bastant. A més jo treballo sobretot amb nens molt petits, fins als 5 anys. Però també és molt gratificant.

Com és el teu dia a dia?

No crec que sigui molt diferent del que fa tothom: aixecar-se, dutxar-se, esmorzar, anar cap a la feina, fer-la i després tornar a casa, passar una estona amb els amics, sortir de vegades, fer excursions... no és res excepcional, només que ho faig en un altre país, en una altra llengua i que faig coses que segurament al Pallars no existeixen. Per exemple, la meva consulta. No

existeix a Lleida, i crec que a Barcelona hi ha alguna cosa semblant. Però el que hi ha aquí és molt, molt específic.

A què et refereixes quan dius que no existeix?

Diguem que aquest grau d'especialització no es practica a la sanitat pública catalana ni espanyola.

Pretens quedar-te allà on vius?

Sí, suposo que m'hi quedaré tota la vida. Ja fa molts anys que vaig venir i no tinc cap intenció de tornar de moment, així que imagino que ja m'hi quedaré per sempre. Aquí hi tinc la meua parella, també immigrant (és italiana), tinc els meus amics, les meves costums, els meus interessos... tinc la vida muntada aquí.

Podries fer el que fas al Pallars?

No, no. Crec que al Pallars li aniria bé que existís una consulta com en la que hi treballo, però avui per avui no existeix. Esperem que d'aquí uns anys puguin muntar una cosa semblant.

Per què creus que estaria bé que existís aquí?

Crec que demostra un grau de preocupació per la salut mental i física dels nens i dels seus pares. És una cosa que de vegades es negligeix perquè sembla que tenir fills hagi de ser tot de color rosa. Es creu que tot ha d'anar bé, que un no té dret a deprimir-se i els nens no tenen dret a estar malalts i a patir. Tot ha de ser ideal, i en la realitat no ho és. Llavors passa que moltes vegades hi ha coses que no es tracten perquè no se sap que s'han de tractar.

Ens falta potser una mica fer aquest pas endavant per introduir aquests conceptes.

Sí, probablement hi ha una altra cultura, però tampoc hi ha tantíssima diferència. De vegades es vol vendre com si es tractés de dos mons a part i no. No crec que hi hagi tanta diferència.

Quines diferències o semblances has notat entre treballar a Suïssa o poder haver treballat a Catalunya?

No he treballat mai a Barcelona ni a Lleida, i no ho puc comparar amb la meua experiència directament, però pel que m'han explicat els meus companys hi ha una diferència respecte la formació i els metges que estan aprenent. Se'ls tracta millor aquí, a Suïssa.

A què has renunciat per estar fora?

Al contacte fàcil i quotidià amb la meua família i amb els meus amics. Però són coses a les que segurament un també hi renuncia si se'n va a Barcelona o més a prop, encara que no se'n vagi a Suïssa.

Però no és el mateix.

Sense dubte. Hi ha la possibilitat de tenir-lo. Una altra cosa és que la gent se n'adoni i ho aprofiti, que és encara un altre matís. Però sí, he hagut de renunciar al contacte fàcil i quotidià amb tot allò que m'és familiar en el sentit més ampli: família, amics, cultura, llengua, gastronomia, paisatges... També hi ha coses que són més fàcils de portar. Per Skype o per altres mitjans un pot tenir un contacte molt regular amb la seva família, amb la gent que s'estima. Però no és el mateix, clar. No sé com dir-ho; a mi m'agrada molt llegir, per exemple, i cada vegada que baixo em carrego de llibres que puc llegir en català. Tampoc és que visquem en dos mons completament separats.

L'Iñaki Marion al Llac dels 4 cantons, a Luzern. Foto: Iñaki Marion

Et penedeixes d'haver marxat?

No. Perquè la veritat és que estic molt content aquí. Tinc moments en que em pregunto si hauria d'haver tornat o si hauria de tornar, si potser marxaria ara, si ho tornaria a fer. La resposta crec que seria sempre que sí, perquè en el fons estic molt bé.

Com veus el Pallars des de fora?

Com un lloc on res no canvia però tot està en constant moviment. No sé com explicar-ho. Cada vegada que hi vaig retrobo allò que hi vaig deixar, però una mica diferent de com ho havia deixat.

Què trobes a faltar?

Els meus amics.

Amb quina freqüència tornes?

Dos cops l'any, i si pot ser m'hi estic un cap de semana llarg.

És tanta com t'agradaria?

Home, arribar al Pallars és complicat. Es pot anar amb avió fins a Barcelona i s'ha de pujar una estona llarga fins a Sort. O si es va amb cotxe s'han de travessar els Pirineus i es fa més llarg. L'accés no és fàcil des d'on visc jo.

A més hauries d'anar fins a Ginebra des de Lausana.

Sí, però està molt més ben comunicat. No diré que com si fos la mateixa ciutat, però més o menys hi ha trens cada deu o quinze minuts.

Hi ha millors comunicacions que entre Lleida i el Pallars o Barcelona i el Pallars.

Absolutament. Una cosa que és molt diferent entre Suïssa i Catalunya és que aquí fins a l'últim racó hi pots arribar o amb tren, o amb un autobús, o amb un funicular. Hi ha un excel·lent transport públic. Malauradament, això no passa allà.

I perquè creus que aquí no hi ha aquesta preocupació de poder arribar a tot arreu?

Crec que es deixa a la iniciativa de cadascú el moure's d'aquesta manera. És difícil desplaçar-se; són carreteres petites, estretes i hi ha pocs habitants, amb la qual cosa poc volum de negoci.

Conserves la colla d'amics de la joventut?

Sí. Ens mantenim en contacte. Em fan molta enveja quan queden per fer un vermut al cafè i jo no hi puc anar. Quan hi sóc hi vaig i em trec les ganes.

Has assistit a sopars de generació?

Quan ens veiem en general fem un sopar de colla sempre. Ens trobem i ens reunim al voltant de la taula per compartir una estona i fotre'ns una bona fartanada.

Com va ser el retrobament?

Doncs bastant fàcil. És una mica com retrobar-se la mateixa gent que vas deixar, encara que saps que els ha canviat la vida perquè han tingut fills, han tingut les seves històries, però quan fa molts anys que els coneixes jo crec que es bastant fàcil.

Fotografia de Saint Luc, a la Val d'Anniviers. Foto: Iñaki Marion

Has portat als teus amics de fora aquí al Pallars?

Alguns els he portat.

Què els ha semblat?

S'ho han passat molt bé.

Han notat molta diferència?

La llengua és diferent, la gent és diferent, la manera de fer és diferent. Però jo crec que, com que també he viscut aquí, a Suïssa, lluny de les ciutats, a la muntanya, crec que en el fons la gent de muntanya s'assembla molt entre ella. Trobo que s'assembla més un suís de muntanya a un pellarès que un pellarès a un del camp de Tarragona, per dir-ho d'alguna manera. Potser he exagerat, penso. Però hi ha maneres de fer que són de la gent de muntanya i això és igual que a Suïssa, que a Itàlia, que al Pallars.

Quina percepció creus que tenien del Pallars abans de venir?

No crec que tinguessin cap representació especial. S'assemblava al que jo els hi havia explicat, això sí.

Com vendries el Pallars als de fora?

Els hi explicaria el que hi ha al Pallars i després els hi diria que s'ha d'anar a veure. El que potser per mi és difícil de vendre és la relació que hi tinc aquí, amb la gent del Pallars. Això és una cosa que no es pot reproduir en un cap de setmana. A un li pot agradar el paisatge, el que s'hi menja o el que s'hi pot fer. Però clar, jo no els puc vendre la relació que tinc amb els meus amics.

Com t'informes del dia a dia de la comarca?

A través del grup de Whatsapp de la meua colla. Estic informat de totes les coses que van passant en el dia a dia.

Quina referència dones quan et pregunten d'on ets?

Dic al centre dels Pirineus, a tocar de França, i la gent més o menys s'orienta.

Et veus tornant?

En algun moment. No descarto res, però em sembla molt difícil.

Què necessita el Pallars per acabar amb la diàspora?

No ho sé. No en tinc ni idea. Jo crec que n'hi haurà sempre una part perquè hi ha coses que al Pallars no es poden fer, com hi ha coses que no es poden fer en altres llocs. Però no sé si hi ha una solució per acabar amb la diàspora. En tot cas està clar que en segons quines coses, segons quines feines, falta molta gent. Per exemple si a algú li agrada l'astrofísica o li agrada la psicoanàlisi de nens ho hauria de poder fer al Pallars tranquil·lament. S'hauria de poder fer però és més difícil. Proporcionalment tens els mateixos problemes que a tot arreu, però més a petita escala.

Ara s'ha celebrat el Carnaval. En tens algun record especial?

En tinc molts, de records, i em sap greu de no ser-hi. No en sabia triar un. Recordo ballar la Passa, i molt en concret el famós nus de paleta. Després de provar de fer-lo durant molts anys ens va sortir per primer cop fa uns dos o tres anys!

EL TEST DEL BON PALLARÈS

Un menjar pallarès:

Girella

Una paraula pallaresa que mantens:

Nubolari

Un indret del Pallars:

L'ermita de la Mare de Déu de Solé

Un pallarès il·lustre:

Hug Roger III

Un record:

El sopar que vam fer amb els amics quan vaig venir a Suïssa

El que més t'agrada:

La gent que hi viu

El que menys:

És difícil arribar-hi

Un amic:

Tots els de la meva colla

Un/a professor/a:

Teresa Barbal

Una festa major:

Montardit de Dalt